

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN
te Tongeren bij M. COLLÉK, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT
binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per
drukregel.

TONGEREN, DEN 5 APRIL.

Rome als hoofdstad van Italië.

De Romeinsche korrespondent van het *Journal de Bruxelles*, schrijft van daar aan dit blad eenige belangrijke zaken omtrent Italië.

Er doet zich, en hier ben ik zeker van, zegt hij, in de officiële kringen een feit voor van buitengewoon gewicht, dat wel de aandacht verdient. De Koning, de ministers, de senatoren, het meerendeel der afgevaardigden en vele regeeringsmannen zijn het eens in de erkenning, dat de keuze van Rome tot hoofdstad van Italië een politieke misgreep geweest is. Men gevoelt zich te zwak, om lang met voordeel te worstelen tegen de katholieke beweging, welke algemeen, en tegen de republieke agitatie, welke onverzoenlijk is, en men bezit geen enkel middel om deze fout te herstellen. De woorden van Victor Emmanuël: *Siamo a Roma e ci resteremo* (wij zijn te Rome en wij zullen er blijven) krijgen een noodlottige betekenis. Rome is een graf.

De mannen van zaken, industriëlen, oordeelen dat er na een proeve van 2 1/2 jaar, nog een eeuw zou noodig zijn, om de stad der Pauzen in eene moderne hoofdstad te herschrijven, en ook dan nog zou men er niet in slagen om de uitgestrekte eenzame vlakten, tusschen Rome en de zee, de gebergten van Alba en Sabina, en de grenzen van Toskane, gezond te maken en te bevolken. De Eeuwige Stad behoudt haar ernstig, melancholisch karakter. Eenigen vloeken haar, anderen weten haar niet te eerbiedigen, maar allen gevoelen dat zij niet veranderd kan worden.

Men heeft wel eens gesproken over de gewetensangstvalligheden des Konings, vervolgt de korrespondent, en tal van bijzonderheden werden gemeld over zijn weerzin om naar Rome te komen. De Koning is een man van contrasten: nu eens doet hij zich voor als iemand, vrij van vooroordeelen en zich niet bekommerend om de politiek; dan weer houdt hij zich streng aan de etikette, is hoovaardig op zijn oud geslacht, sterk ingenomen met zijn koninklijke macht, en behandelt zijne ministers als lakeijen. De hoofdtrek van zijn karakter is evenwel geveinsdheid, welke « deugd » bij meer vorsten op den bodem hunner politiek ligt.

Zooals lieden, welke aan het hof toegang hebben, den korrespondent hebben verzekerd, is Viktor Emmanuël zeer pijnlijk getroffen door het gebeurde met zijn zoon Amedeus, dewijl hij hierin slechts een voorbode ziet van zijn eigen vonnis. Alle lof, waarmede zijn

zoon om zijn aftreden als Koning wordt bewierookt, schijnt hem, gelijk die ook werkelijk is, een waarschuwing toe aan zijn eigen adres. Zich van het Kabinet Lanza-Sella af te scheiden, wordt voor hem een soort van noodzakelijkheid, zooveel afschuw geeft het land tegen dit ministerie te kennen.

Hij zou Rattazzi wel willen, maar van den eenen kant is deze niet minder door velen geaat, en van den anderen kant moet er, indien het ministerie inderdaad veranderd wordt, een stap ter linkerzijde, dat is in de richting der republiekeinsche partij gedaan worden, van welke zijde Caïrolì de man is. Van hem verwacht de revolutie dat hij, tenzij eventuele gebeurtenissen de oplossing mochten verhaasten, geroepen is bij de subalpijnsche monarchie dezelfde rol te spelen als Zorilla in Spanje.

Ijzeren weg.

In de laatste zittingen van den Senaat en der Kamer der Volksvertegenwoordigers, hebben de afgevaardigden van het arrondissement Tongeren de gelegenheid te baat genomen om de aandacht van het gouvernement in te roepen op den toestand der provincie Limburg die tot heden minder dan andere provincien bedacht geworden is, in het uitdeelen van ijzeren wegen en andere openbare werken.

De achtbare heer Juliot heeft hierop bijzonderlijk aangedrongen bij de discussie der begroting van openbare werken.

Met voldoening kunnen wij bestatigen dat M. Moncheur, minister van openbare werken, zich in elke omstandigheid gunstig getoond heeft aan de reclamatiën der vertegenwoordigers van het arrondissement Tongeren. Hij heeft wel is waar nooit beloofd den spoorweg van Brussel tot Aken langs Thienen. St-Truiden, Loon en Tongeren in zijn geheel toe te staan. Doch hij geeft ons de verzekering dat een aanzienlijk gedeelte dezer lijn op kosten van het gouvernement zal aangelegd worden. Het gouvernement erkent de gegrondheid van de klachten der provincie Limburg en hij is gereed dezelve te voldoen voor zoo veel het zal mogelijk zijn. Op dit oogenblik worden er door de zorgen van 's lands ingenieurs plannen vervaardigd die zullen toelaten de nuttigheid en de kosten der ontworpen lijn te bestatigen. Zoolang deze studie niet voltrokken is, kan de minister geene stellige verbintenis aangaan. Aan de uitvoering der gansche lijn van Aken tot Brussel valt niet te denken. Doch alles doet voorzien dat eene zeer aanzienlijke sectie van het projekt Pousset zal gemaakt worden. Indien wij goed ingelicht zijn, dan zou het

gouvernement niet ongenegen zijn de sectie uit te voeren van Thienen tot Visé, langs St-Truiden, Loon en Tongeren.

Wij twifelen niet of de uitvoering dezer sectie zal met groote gunst door de Limburgsche bevolking onthaald worden.

STADS- EN PROVINCIE NIEUWS.

Men leest in de *Gazette van Sint Truiden*:

Te Tongeren stelt men de volgende nieuwe belasting voor: op de assurantiën, de paarden, de honden, de rijtuigen, de knechten, de stoomtuigen, de jagers, de baloons, de ijzeren hekken, de koetspoorten, de grafsteenen, de bankiers en de notarissen. — In Frankrijk gaat men eene belasting stellen op de *Champagne-stoppen*. Men ziet dat de Franschen Tongeren nog ver voor zijn.

Er zijn zooveel verschillende manieren van lachen als er klinkletters zijn. De personen die in A lachen zijn openhartig, onstandvastig, liefhebbers van gerucht en beweging; — die in E lachen zijn ongevoelig en droefgeestig; — die in O lachen zijn edelmoedig in hunne gevoelens en stoutmoedig in hunne bewegingen; — III is de manier van lachen der kinderen en der personen die eenvoudig, dienstwillig toegenezen zijn, maar toch bloede en wankelbaar. Mistrout u van degene die in U lachen, want het zijn gierigaards en menschenhaters.

Men schrijft uit Sint Truiden:

Naar jaarlijksch en loffelijk gebruik heeft ons het Vlaamsch Genootschap van het Seminarie, verleden donderdag, op een fraai toneelstuk vergast. De ijerige leden van het bloeiend genootschap en wel bijzonder de eerv. heer Billen, die zich met de leiding der spelers, met de muziek, met de heele inrichting van dit feest heeft belast, verdienen ruimschoots onze erkentenis voor den aangenaamen namiddag welke wij genoten hebben. Het drama *Ontzetting van Wijnendaal*, door het genootschap opgesteld, is vol van recht vaderlandsche gevoelens. Het bloed stroomt warmer als met Breydel, den dapperen vlaming, fonsch van leden en onverschrokken van gemoed, den arglistigen vreemdeling ziet bekampen. Iedereen heeft den heer Josef Poeters van Sint Truiden, welke deze rol met veel kracht en klem heeft uitgevoerd, ten hoogste bewonderd! Ook de overige spelers verdienen allen lof: de algemeene toejuichingen, waarmede zij dikwijls onderbroken werden, toonden genoeg dat elkeen ten volle voldaan was over dit heerlijk Nederlandsch toon- en letterkundig feest.

Lo! aan een gesticht dat de moedertaal in zijne studiën en ook in zijne uitspanningen niet vergeet!

Het getal der recruten in de provincie Limburg is vastgesteld op 446 en dat der reserve op 41.

Een koninklijk besluit van den 2 april, aanvaardt de demissie van M. Lambrechts als notaris te Bilsen.

Op den markt van Tongeren van verleden donderdag waren te koop gesteld 442 hoornbeesten, 15 schapen, 99 vette varkens en 1584 magere varkens.

Kunst- en Letternieuws.

Men leest in de *Vlaamsche School*, letterkundig blad van Antwerpen:

Bij den uitgever Colléte te Tongeren is verschenen eene nieuwe uitgaaf van de *Uitlegging der gemeentewet van België, met bijvoeging der kieswet van den 18e mei*, bewerkt door den heer M. C. Van Tongeren. Wij vestigen gaarne de aandacht op dit werk, welk voor zeer velen in den laude eene nuttige en gemakkelijke handleiding kan zijn tot de kennis van twee wetten, die eene zoo hoogst belangrijke plaats in onze staatsregeling bekleeden. Wij zijn nog niet in de gelegenheid geweest, den voorwaar niet geringen arbeid van den heer Van Tongeren na te gaan; maar het feit dat eene tweede uitgaaf noodig werd geacht, kan reeds genoegzaam tot aanbeveling strekken. Het boek beslaat niet minder dan 232 blz. en is verkrijgbaar tegen den geringen prijs van fr. 1,50.

Binnenland.

Men schrijft uit Verviers aan de *Gazette de Liège*: Ons nijverheidscenter onderstaat in dit oogenblik eene financiële crisis, waarvan de gevolgen ernstige onrust inboezemen. De verhooging van den prijs der wol, een te langdurende stilstand der zaken, hebben talrijke faillieten en vragen tot uitsiel teweeg gebracht; belangrijke huizen brengen hunnen zetel naar elders over. Er is gebrek aan werk en verscheidene nijveraars hebben hunne werkhuisen moeten sluiten. De werkersbevolking zal natuurlijk de eerste door dezen droeven toestand te lijden hebben. Het gerucht is hier verspreid, dat zij zich aan vijandelijke betoogingen zou willen overleveren. Men heeft ook gezegd, dat de troepen te Verviers zullen komen. Anderen beweren, dat de troepen geconsigneerd zijn, en gereed staan om naar onze stad gezonden te worden. Al deze geruchten zijn valsch. Ik weet nu goede bron, dat er geene maatregelen genomen zijn en er geene reden bestaat om er te nemen.

— In het nieuwe justitiepaleis te Brussel zullen niet minder dan 405 plaatsen zijn, waarvan 23 gehoorzalen. Er zijn 1127 deuren, 930 vensters en 222 schouwen.

— Men schrijft uit Brussel:

De Koning schijnt dezen zomer veel in het land te zullen reizen. Nauwelijks is de konink-

DE SCHERPREGHTER.

EEN VERHAAL NAAR HET HOOGDUITSCH.

(10^e VERVOLG.)

» De stem van den krachtigen man beefde en hij scheen zich geheel door zijne aandoeningen te laten overheerschen. Ik maakte eene beweging en mijn vader, als vreesde hij mijn ontwaken, snelde de kamer uit en de trappen af.

» De herinnering van het zoo even gehoorde maakte een sterken indruk op mijn gemoed. Een geruimen tijd hielden mijne gedachten zich met niets bezig dan met de bepeinzing, welk geheim het toch wel zijn mocht waarvan de ontdekking de eer en het aanzien mijns vaders bedreigde. Mijn jeugdigen leeftijd deed mij echter al spoedig weder met minder bezorgdheid over deze dingen denken; ware ik ouder en met de werelische aangelegenheden meer bekend geweest, zoo hadde dit voorval mij zeker zeer ongelukkig gemaakt, want dan ware ik wellicht aan mijnen vader gaan twifelen en dit te moeten doen, den vader te moeten verdenken wiens karakter en wandel tot nu toe naar mijn oordeel boven alle andere menschen verheven was, zou mij den dood berokkend hebben.

» Al meer en meer trad de verschijning van dien afgrijselijken man, doordien zij door niets meer levendig werd gehouden, op den achtergrond. Ook de herinnering aan den dood mijner moeder werd laagzamerhand minder sterk. De jaren begonnen en eindigden, bij ons bleef alles onveranderd. Mijn vader strekte zijne wandelingen dikwijls tot diep in den nacht uit, mijne grootmoeder zat en spon immer op haar kamerijde en ik groeide intusschen op tot een ernstig, bedeesd meisje, dat geene genoegens der jeugd

gekend had, of leerde kennen. Lozen was mijne liefste bezigheid, en deze neiging groeide bijna tot hartstocht aan. Zoodra mijn vader afwezend was en ik het werk, dat hij mij tot mijn onderwijls had opgegeven voltooid had, begaf ik mij in zijne kamer, die hij nu niet meer sloot als vroeger, en nam dan uit zijne boekverzameling wat mij maar het eerst in de handen kwam. Gelukkig voor mij, bevatte de bibliotheek mijns vaders niets dan degelijke boeken en niet van die romans, welke alleen de verbeelding opwekken zonder door eenige zedelijke strekking den geest te veredelen.

» Toen ik vijftien jaren oud was, ging mijn vader met mij naar een onderwijsgesticht in de stad, om mij verder onderricht te doen geven. Ik trad nu een nieuw levensperk in en de eenotigheid van het leven dat ik tot dusverre geleid had, werd op eens afgebroken. De dagelijkse gang naar de stad, waarop ik steeds door mijnen vader of de meid vergezeld werd, het onderricht en het samenzijn met verschillende meisjes van mijnen leeftijd, dit alles was voor mij eene nieuwe wereld, die ik in 't eerst wel zeer bedeesd intrad, doch waaraan ik mij al zeer spoedig met al den gloed van mijn warm hart hechte. Mijne mede leerlingen, de eerste jonge meisjes die ik leerde kennen, kwamen mij voor, engeelen op aarde te zijn; in den aanvang durfde ik haar ter nauwermond naderen en was boven de wolken van vreugde als zij een vriendelijken blik of een opwekkend woord voor mij ten beste hadden.

» Bij voorkeur voelde ik mij echter aange trokken door Emmy Walsh, die om haar zacht en beminnelijk karakter de lieveling van allen was. Haar vader een Engelschman, had dicht in de nabijheid van onze woning ook een eigendom en woonde daar reeds twaalf jaren, zoodat hij bijna geheel een Zwitser was geworden en nog slechts zelden aan zijn vaderland dacht. In zijn

huis bleven echter de engelsche zeden heerschen, iets waaraan mevrouw Walsh bijzonder vast hield. Het duurde niet lang of er werd tusschen Emmy en mij eene innige vriendschap gesloten, eene vriendschap die, zooals zestienjarige meisjes wanen, op de eeuwigheid berust. Doordien wij zoo dicht in elkanders nabijheid woonden, bezochten wij elkaar dagelijks; ik kwam echter veel meer bij Emmy dan zij bij mij, daar ons stil ongezellig huiselijk leven voor anderen niets aantrekkelijks kon hebben, terwijl de aangename levenswijze bij mevrouw Walsh op iedereen een weldadigen indruk maakte en de engelsche villa daardoor ook veel en gaarne bezocht werd.

» Op zekeren zondag kwam ik uit de kerk. Mijne oogen waren gericht op eenen ruiker witte roozen, een geschenk van mijnen vader, die ik in de hand hield, toen ik op eens moest blijven staan omdat het gedrang zoo sterk was, dat wij niet verder konden komen. Daardoor waarschijnlijk was eene mijner roozen van den steel gebroken en op den grond gevallen. Ik wilde beproeven om haar op te rapen, ik stootte tegen den arm van een man en opziende bemerkte ik, dat deze mijne roos in de hand hield. Onze oogen hadden elkander slechts een oogenblik ontmoet, maar terwijl ik de mijne redersloeg, wist ik toch dat ik het gelaat van een zeer schoon man gezien had, wiens blik ik naar mij dacht nog volde. Eindelijk zag ik nog eens op; de jonge man stond dicht bij mij en terwijl hij zijne donkere oogen betekenisvol op mij liet rusten, stak hij de witte roos in den borstzak van zijn jas.

» Gelijk eene droomende kwam ik naar huis en de eerstvolgende weken gingen mij ook als in eenen droom voorbij, terwijl het beeld van dien jeugdigen man mij steeds voor den geest zweefde. Doch hoe zeer ik ook meende Emmy lief te hebben en hoe gaarne ik haar anders ook zelfs de minste mijner ontmoetingen of gedachten

mededeelde, dat een jong en schoon man op dien gewichtigen dag mijne witte roos oppergaapt en die zoo zorgvuldig geborgen had, vertelde ik haar niet. Dit kleine voorval kwam nooit over mijne lippen, ofschoon het in mijn hart steeds levendig was.

» Zoowel na als voor den zoo even genoemden tijd, kwam ik als gewoonlijk veel bij de familie Walsh en bracht dikwijls geheele namiddagen door bij mijne vrienden, wier ouders vele bekenden in de stad hadden, daar dikwijls bezoeken afleggen en die familiën ook wederkeerig bij zich aan huis ontvingen. Het was echter voornamelijk de Beruer aristocratie en de vreemde gezanten bij den bondsrat, met welke de familie Walsh omging en onder de namen der laatsten hoorde ik dikwijls die van den gezant, baron von Steffitz; noemen. Mevrouw Walsh roemde steeds de fijne beschaving dier adellijke familie, haar echtgenoot sprak altijd met hooge ingenomenheid van de edele houding en inborst van den gezant, die een echt « gentleman » was, en Emmy prees zeer den schoonen eleganten zoon des huizes, die zich voor eenigen tijd bij zijne ouders ophield, doch in zijn eigen vaderland reeds eene eervolle aanstelling had, die hem later tot de hoogste betrekkingen kon voeren. Gelijk meisjes eigen is, vond ik in deze mededeelingen mijner vriendin eene bijzondere betekenis en plaagde ik Emmy steeds met hare belangstelling voor den zoon des gezanten, waarbij zij dan altijd eenigzins bloosde, terwijl het bij hare moeder een genoegelijk lachje opwekte.

» Ik stelde mij ook werkelijk niets anders voor, dan dat Emmy baronnes von Steffitz worden zou en zag met spanning den geboortedag mijner vriendin te gemoet, op welke er groot gezelschap bij hare ouders zou zijn en ik den bewusten jongen heer zien zou. Eindelijk verscheen die lang verwachte dag en toen het avond